

La legislació laboral de l'Estat regula que si un treballador dimiteix i decideix, per diners o pel que siga, canviar d'empresa (baixa voluntària), aleshores no té dret a cap indemnització, que només rebria cas d'haver estat acomiadat de manera improcedent. Amb la crisi hem comprovat que aquesta regla és aplicable només als treballadors honrats i violables, però no, en canvi, als alts executius i/o presumptes corruptes, que tenen els contractes embafats de clàusules, blindats en diuen, gràcies als quals són indemnitzats no solament quan dimeteixen sinó també quan la seua gestió ha estat ruïnosa. De fet, l'enriquiment d'aquests voltors ha estat notícia en els últims mesos arran de l'afonament d'alguns bancs nordamericans i europeus.

Pedro Garcia, director de Radio Televisió Valenciana, [ha dimitit](#). Fuig a una empresa privada. Hi deixa un deute de més de 1000 milions d'euros en l'ens públic valencià. I també uns nivells infames de parcialitat informativa. Diu Levante-EMV que el dimitit podria arribar a rebre 50.000 euros d'indemnització. Quines són les clàusules? No estem parlant del treballador d'una empresa privada, sinó d'un càrrec en una empresa pública. Estem parlant, a més, d'un personatge involucrat en la trama Gürtel (com Camps, també és amigueta de l'ànima del Bigotes: va ser padrí de la filla d'Ávaro Pérez). I ara fuig, s'amaga, desapareix amb les butxaques ben plenes i, damunt, els valencians li hem de pagar 50.000 euros? Una vergonya. Un escàndol. [Camps dimissió!](#)